

Arrest

nr. 276 775 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat R. AKTEPE en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 6 januari 2000 huwde de verzoeker mevr. S.J., van Belgische nationaliteit.

Op 4 februari 2000 diende de verzoeker een aanvraag tot vestiging in, als echtgenoot van een Belgische onderdane.

Op 20 maart 2000 besliste de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken deze aanvraag niet in aanmerking te nemen, nu het paspoort van de verzoeker geen geldig visum of gelijksoortige inreisvergunning bevatte. Deze beslissing werd hem samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

De verzoeker werd op 4 augustus 2000 te Casablanca, in het bezit gesteld van een visum.

Op 28 augustus 2000 kwam de verzoeker het Rijk opnieuw binnen en op 27 september 2000 diende hij een nieuwe aanvraag tot vestiging in, als echtgenoot van een Belgische onderdane.

Op 27 februari 2001 werd de verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig voor 5 jaar en verlengd t.e.m. 20 september 2012.

Op 15 december 2003 diende de verzoeker een naturalisatieaanvraag in, waarover een ongunstig advies werd verschaft door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 22 november 2004 is de verzoeker bij onderlinge toestemming uit de echt gescheiden van zijn Belgische echtgenote.

Op 22 februari 2006 werd een proces-verbaal opgesteld door de politie te Antwerpen ten laste van de verzoeker.

Op 6 september 2006 huwde de verzoeker een Marokkaanse vrouw in Marokko. Zijn echtgenote diende op 15 januari 2007 een visumaanvraag in.

Op 24 april 2007 betekende de procureur des Konings te Antwerpen een dagvaarding tot nietigverklaring van het huwelijk aan de verzoeker en zijn vorige, Belgische echtgenote. Uit onderzoek was gebleken dat:

- de verzoeker reeds op 28 augustus 2001, zijnde aldus enkele maanden nadat zij in het bezit was gesteld van een IVKR, haar adres had laten wijzigen en er minstens sedert die datum een feitelijke scheiding was van zijn Belgische echtgenote;
- betrokkenen op 7 juni 2002 opnieuw op hetzelfde adres werden ingeschreven en dit tot 5 juni 2003,
- mevr. J. in het kader van een onderzoek naar slagen en verwondingen door haar ex-vriend, tevens de neef van de verzoeker, verklaarde dat zij een relatie had met haar ex-vriend met wie zij samen ook een dochter heeft, doch op vraag van deze man met diens oom was getrouwd opdat deze oom naar België zou kunnen komen;
- mevr. J. tevens verklaarde nooit te hebben samengewoond met de verzoeker;
- ook de verzoeker verhoord werd, doch dat deze enkel ongeloofwaardige en tegenstrijdige beweringen uitte, welke geen afbreuk konden doen aan de vele vaststellingen die wezen op een schijnhuwelijk.

Bij vonnis van 11 april 2008 verklaarde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het huwelijk van de verzoeker met de Belgische mevr. J. nietig. Tegen dit vonnis diende de verzoeker hoger beroep in. Op 24 juni 2009 werd dit beroep verworpen door het hof van beroep te Antwerpen.

Op 7 juli 2009 besliste de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid dat het verblijfsrecht van de verzoeker diende te worden ingetrokken en aan de verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 30 september 2009 diende de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 16 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna ook: de Raad).

Op 13 januari 2012 werd de aangevochten beslissing ingetrokken en werd een nieuwe ongegrondheidsbeslissing genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoeker een annulatieberoep in

bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp dit beroep bij arrest nr. 157.706 van 4 december 2015.

Op 24 april 2012 werd aan de verzoeker tevens een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 november 2013 diende de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 17 januari 2014.

Op 10 juli 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dat de verzoeker gemachtigd werd tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten. In deze beslissing werden de voorwaarden voor verlenging opgenomen.

Op 12 januari 2015 diende mevr. L. A., de echtgenote van de verzoeker een visumaanvraag type D in, met het oog op gezinshereniging. Door de ambassade werd een negatief advies verleend. Op 19 mei 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van het gevraagde visum.

Bij e-mail van 11 juni 2015 legde de verzoeker medische stukken voor met het oog op de verlenging van zijn tijdelijk verblijf.

Op 14 september 2015 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat het tijdelijke verblijfsrecht niet langer verlengd mocht worden. Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoeker. Tegen deze beslissingen diende de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep bij arrest nr. 166.498 van 26 april 2016 verwierp.

Op 22 februari 2018 diende de verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 9 maart 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoeker. Tegen de voormelde beslissingen diende de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 213.343 d.d. 30 november 2018 beide beslissingen vernietigde.

Op 13 mei 2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie de beslissing waarbij de op 22 februari 2018 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gegrond werd verklaard. De verzoeker werd opnieuw gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van een jaar.

Op 23 april 2020 diende de verzoeker een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf.

Op 4 mei 2020 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing houdende niet verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 244 730 van 24 november 2020 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 10 maart 2021 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 11 maart 2021 dient de verzoeker ook opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 maart 2021 wordt deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

Op 15 maart 2022 wordt de machtigingsaanvraag van 10 maart 2021 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 28 maart 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.03.2021 werd ingediend en op data van 05.10.2021 en 10.12.2021 werd geactualiseerd door :

H., M. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Marokko

geboren te M. (...) op (...).1969

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 06.01.2000 te België in het huwelijk treedt met een Belgische onderdane. Op 07.02.2000 dient betrokkene een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn echtgenote. Deze aanvraag wordt echter geweigerd. Betrokkene keert terug naar Marokko en dient daar een visumaanvraag type D in op 27.09.2000. Deze visumaanvraag wordt goedgekeurd op 04.08.2000 waarop betrokkene terug naar België komt. Op 27.02.2001 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 11.10.2007 vervangen wordt door een C-kaart. Echter, op 11.04.2008 wordt dit huwelijk door de Rechtbank van Eerste Aanleg vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis wordt bevestigd door het Hof van Beroep op 24.06.2009. Op 07.07.2009 wordt het verblijfsrecht van betrokkene dan ook ingetrokken en betekent hij een bevel om het grondgebied te verlaten op 03.09.2009. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk dus ten onrechte een verblijfsvoordeel gehad van meer dan acht jaar. Op 05.10.2009 dient betrokkene een eerste aanvraag 9bis in die ongegrond wordt afgesloten op 13.01.2012 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 24.04.2012. Op 28.11.2013 dient betrokkene een aanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze aanvraag resulteert op 10.07.2014 in een tijdelijke verblijfsmachtiging en betrokkene wordt op 04.10.2014 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 23.09.2015. De verlenging van deze A-kaart wordt echter op 14.09.2015 geweigerd door de dienst 9ter, weigering die gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.10.2015. Op 22.02.2018 dient betrokkene opnieuw een aanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze aanvraag resulteert opnieuw in een tijdelijke verblijfsmachtiging bij beslissing dd. 13.05.2016 en betrokkene wordt op 03.07.2019 opnieuw in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 04.06.2020. De verlenging van deze A-kaart wordt echter op 04.05.2020 geweigerd door de dienst 9ter en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.06.2020. Op 11.03.2021 dient betrokkene voor de derde maal een aanvraag 9ter in. Deze aanvraag wordt echter negatief afgesloten op 24.03.2021 en ging eveneens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.04.2021.

Betrokkene beroept zich op zijn aanhoudende medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Hij haalt aan dat hij in behandeling is en medicijnen dient te nemen en dat er een levenslange follow-up noodzakelijk is omwille van een hoog risico op recidive. Een goede opvolging door de behandelende en vertrouwde artsen en specialisten zou absoluut noodzakelijk zijn om een menswaardig leven te kunnen leiden. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest dd. 02.02.2021 van dr. B. (...) en een consultatieverslag dd. 13.01.2021 van dr. B. (...). Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de hier ingeroepen medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst 9ter en niet werd weerhouden. Op 04.05.2020 nam de dienst 9ter een beslissing tot weigering van de verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging om medische redenen.

Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24.11.2020. Zijn laatste aanvraag 9ter ingediend op 11.03.2021 werd onontvankelijk afgesloten omwille van een herhaling van elementen. Ook deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De nodige zorgen en behandelingen voor de door betrokkene ingeroepen medische problematiek zijn aldus beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. De bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde stukken werden tevens voorgelegd bij deze laatste aanvraag 9ter. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Bovendien merken we op dat het administratief dossier geen nieuwe medische attesten meer bevat na de betekening van zijn laatste beslissing 9ter. Evenmin blijkt uit de voorgelegde attesten dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft verworven en zijn zus en zijn andere broer legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn gezinsleven met zijn in België verblijvende broers en zus. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn zus en twee broers. Echter, betrokkene woont niet samen met één van deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden aangetoond. De band tussen meerderjarige broers en zussen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden geen bewijzen voorgelegd van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene wijst er wel op dat zijn zus een donor was inzake zijn medische problematiek in 2019 maar uit de voorgelegde medische stukken blijkt niet dat dat er op heden nog nood is aan een donor. Dit element vormt dan ook geen bijkomend element van afhankelijkheid. Volledigheidshalve merken we op dat zijn zus ook in Marokko kan optreden als donor voor betrokkene indien nodig, zij beschikt net als betrokkene over de Marokkaanse nationaliteit. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele binding of relatie meer zou hebben met zijn land van herkomst sinds zijn vertrek vele jaren geleden. Het zou voor hem onmogelijk zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden, gezien zijn lange afwezigheid. Hij wijst erop dat hij in Marokko niet zou kunnen terugvallen op familie of vrienden. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in 2006 terugkeerde naar Marokko om er te huwen. Zijn echtgenote, betrokkene is volgens de informatie beschikbaar in zijn rijksregister nog steeds gehuwd, verblijft nog steeds in Marokko. Zij diende zowel op 15.01.2007 als op 12.01.2015 een visumaanvraag type D in teneinde betrokkene in België te vervoegen. Beide aanvragen werden echter geweigerd. Dit wijst niet op een situatie waarin betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden gezien zijn lange afwezigheid, merken we op dat betrokkene dit niet aannemelijk maakt. Betrokkene toont niet aan dat hij niet terug in regel kan stellen met de administratieve gebruikelijkheden in zijn land van herkomst. Temeer daar mijnheer in het bezit is van een geldig Marokkaans paspoort, afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten ondanks zijn afwezigheid uit Marokko. Betrokkene toont niet aan dat hij geen officiële inschrijving kan bekomen. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom hij zich niet kan richten tot de Marokkaanse ambassade of het Marokkaanse consulaat te België om via een eenvoudige contact name te informeren naar de nodige uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de coronapandemie als buitengewone omstandigheid die hem verhindert terug te keren naar Marokko om daar de aanvraag in te dienen. Betrokkene verwijst in dit kader naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het passagiersvluchten van en naar Marokko sinds 7 februari 2022 hervat zijn maar dat deze heropening wel gepaard gaat met verschillende sanitaire voorzorgsmaatregelen. Reizen naar Marokko blijkt aldus opnieuw mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Marokkaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Marokko terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich op zijn lange grotendeels legale verblijf van meer dan twintig jaar. Echter, we merken op dat betrokkene een onterecht verblijfsvoordeel van meer dan acht jaar genoten heeft op basis van een schijnhuwelijk. De vaststelling van het frauduleus handelen volstaat om de aanvraag te weigeren op basis van het principe "fraus omnia corrumpit". Na de intrekking van zijn verblijfsrecht koos betrokkene er voor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 03.09.2009 en verbleef hij illegaal in België tot hij op 17.01.2014 in het bezit gesteld werd van attest van immatriculatie in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake zijn aanvraag 9ter. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende namelijk herhaaldelijk bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 03.09.2009, op 24.04.2012, op 08.10.2015, op 08.06.2020 en op 12.04.2021. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dat hij nooit in aanraking kwam met politie of gerecht en een blanco Marokkaans strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2000 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan twintig jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke integratie, dat hij Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij de samenleving zou respecteren, dat hij nooit steun van het OCMW ontvangen zou hebben, dat hij over een rijbewijs zou beschikken, dat hij aangesloten zou zijn bij de mutualiteit, dat hij zich hier voor de volle 100% geïntegreerd zou hebben, dat hij hier een vast inkomen zou hebben onder de vorm van ziekteuitkeringen, dat hij een attest voorlegt van gevolgde Nederlandse taallessen evenals zijn aanslagbiljetten van de personenbelasting voor de aanslagjaren 2019 en 2020, een schrijven van een sociale woningmaatschappij inzake zijn huishuur voor 2021 en twee uitkeringsattesten dd. 23.06.2020 en dd. 18.06.2015) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

Op 15 maart 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de

tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 28 maart 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer:

Naam, voornaam: H., M. (…)

geboortedatum: (…).1969

geboorteplaats: M. (…)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [..]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken

persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoeker kan hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]”

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term “circonstances exceptionnelles” gelezen moet worden als “circonstances extraordinaires” (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat “buitengewone omstandigheden” geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

Verzoeker kwam in 2000 naar België en verblijft hier intussen reeds meer dan 20 jaar (!). Verzoeker verkreeg hier meermaals verblijfskaarten o.b.v. een huwelijk en wegens zijn aanhoudende ziekte. Hij verbleef hier dus grotendeels op legale wijze.

Verzoeker lijdt aan een acute myeloïde leukemie, thans in derde complete remissie.

(stuk 10)

Verzoeker is in behandeling en gebruikt volgende medicijnen: Pantopzarol, paracetamol en deanxit. Verzoeker was gehospitaliseerd voor allogene stamceltransplantatie van 06.06.2019 tot 01.07.2019. De dokter verklaart dat er een levenslange follow-up nodig is omdat er een hoog risico bestaat op recidief acute myeloïde leukemie.

Indien de behandeling zou worden stopgezet is er een hoge kans op overlijden. Een goede opvolging door de behandelende (en vertrouwde!) artsen en specialisten is dus absoluut noodzakelijk om een menswaardig leven te kunnen leiden. Verzoeker heeft een nieuwe medische regularisatieaanvraag ingediend.

Bovendien heeft verzoeker hier thans een nieuw gezinsleven opgebouwd met zijn broers en zus. Er is met andere woorden sprake van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. De belangrijkste gezinsleden van verzoeker verblijven aldus op legale wijze in België.

(stukken 8-9)

7.

Verwerende partij verwijst vooreerst naar het feit dat het huwelijk van verzoeker anno 2000, op basis waarvan hij 8 jaar lang verblijfsrecht heeft genoten, werd bestempeld als een schijnhuwelijk.

Verzoeker werd hier evenwel niet strafrechtelijk vervolgd of veroordeeld; het betreft een relatie van jaren geleden, die thans niet meer ernstig kan worden weerhouden! Verzoeker heeft hier spijt van, doch het komt onredelijk over vanwege verwerende partij om dit aspect van jaren geleden te blijven weerhouden ten aanzien van verzoeker, en dit ondanks het dossier van verzoeker een totaal andere wending heeft genomen en hij ook zonder dit huwelijk een heel leven voor zichzelf in België heeft uitgebouwd!

Het getuigt van een onredelijke en onzorgvuldige overheid om te blijven focussen op dit aspect. Dit terwijl verzoeker een blanco strafblad heeft, hij hier steeds belastingen heeft betaald tijdens de periodes dat hij nog kon werken, hij Nederlandse lessen volgde, hij hier een vaste bron van inkomen heeft en niet terugvalt op het OCMW, hij aangesloten is bij de mutualiteit, hij hier een rijbewijs heeft, ...

(stukken 3, 4, 5, 6, 7)

8.

Verder haalt verwerende partij ook de medische toestand van verzoeker aan en stelt dat deze toestand niet werd weerhouden in het kader van een 9ter-aanvraag.

Om te beginnen heeft verzoeker wel degelijk verblijf verkregen in het verleden omwille van medische redenen, doch verwerende partij diende dit aspect te beoordelen in het licht van voorliggende 9bis-aanvraag.

De medische documenten werden in het kader hiervan dan ook bijgebracht om aan te tonen dat verzoeker nood heeft aan zijn stabiel leven alhier, met hulp van zijn familie, met een stabiel inkomen e.d. Dit alles heeft hij niet in Marokko, ook niet tijdelijk. Zonder vorm van inkomsten en mutualiteit zal hij daar verstoten worden van de medische zorgen die hij nodig heeft.

Verwerende partij had dit aspect moeten beoordelen vanuit het standpunt van een 9bis-aanvraag en niet louter concluderen dat de medische toestand niet werd weerhouden in de zin van een 9ter-aanvraag.

Ook het hebben van familieleden diende in deze zin wel degelijk als bijzondere omstandigheid te worden beschouwd, daar het voor verzoeker van levensbelang is en zelfs een tijdelijke scheiding zou betekenen dat hij zijn hulpverleners kwijt zou zijn. Verwerende partij is onzorgvuldig te werk gegaan door dit niet te weerhouden louter op basis van de rechtspraak waarin wordt geoordeeld dat de relatie tussen volwassen broers/zussen niet valt onder een beschermenswaardige band in de zin van artikel 8 EVRM. In concreto is dit immers wel het geval, daar het voor verzoeker om meer gaat dan louter zijn broer/zus, doch ook om het feit dat deze hem bijstaan en helpen inzake zijn medische problematiek.

(stukken 8-9)

Het is daarbij geweten dat regularisatieprocedures vanuit het buitenland bijzonder lang duren (al zeker in corona-tijden). Verzoeker is bovendien reeds jaren niet meer in Marokko geweest en heeft er geen verblijfplaats. In Marokko zijn zijn beide ouders overleden. Er is niemand daar bereid om hem te helpen.

Dat zijn zus in Marokko zou kunnen fungeren als donor, is een puur hypothetische en onrealistische stelling van verwerende partij. De zus woont met haar gezin in België en er kan van haar niet verwacht worden om haar leven te riskeren door in een Marokkaans ziekenhuis als donor op te treden.

Het is duidelijk dat verwerende partij de elementen in verzoeker zijn dossier op een standaard wijze heeft afgetoetst, doch niet heeft gekeken naar de concrete gevolgen. Ook dit getuigt van een onzorgvuldige overheid.

9.

Daarnaast is verzoeker hier volledig geïntegreerd.

- Hij volgde hier Nederlandse lessen;

- Hij geniet hier een vast inkomen onder de vorm van een ziekte-uitkering daar hij werd erkend als 66% procent invalide omwille van zijn medische aanhoudende problematiek;

- Verzoeker deed nog nooit beroep op het OCMW;

- Hij kwam nooit in aanrekening met politie of gerecht (hij pleegde dus géén strafrechtelijke feiten, waardoor het onredelijk is om het huwelijk van bijna 15 jaar te blijven weerhouden tegen hem ondanks alle tegenindicaties aanwezig in het dossier, zie supra);

- Hij heeft hier bovendien een ziektekostenverzekering, iets wat hij niet geniet in Marokko (in Marokko zou hij dus geen enkele vorm van inkomsten hebben enerzijds, en anderzijds geen verzekering om de kosten te dekken, dit gelet op zijn afwezigheid van meer dan 20 jaar!);

- Hij heeft hier een rijbewijs;

- Hij betaalde hier steeds correct belastingen tijdens de periodes dat hij nog mocht werken.

(stukken 3, 4, 5, 6, 7)

Verzoeker kan dus onmogelijk terugkeren naar Marokko waar hij geen enkele kans maakt op een menswaardig leven omringd door zijn familie, daar al zijn belangen zich alhier situeren, en dit al meer dan 20 jaar, situeren. Zelfs een 'tijdelijke' scheiding zou aldus een buitengewone inspanning betekenen voor verzoeker en een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

10.

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Er wordt in de bestreden beslissing te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden".

Men hanteert een standaard motivering en standaard theorieën, waarbij te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoeker alhier (gedurende meer dan 20 jaar) en het gebrek aan dit element in het herkomstland door de jarenlange afwezigheid. Men had, als zorgvuldige en redelijke overheid, de elementen (zoals de conditie van verzoeker, de familieleden hier, de integratie-elementen) moeten toetsen aan de concrete omstandigheden die de aanvraag van verzoeker typeren!

11.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoeker dient te worden geregulariseerd.

Verzoeker acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van alle elementen die door verzoeker werd aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Verzoeker kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) zijn langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, 2) zijn concrete omstandigheden in het licht van zijn medische toestand en de zorg die hij hier geniet, en 3) het totale gebrek aan dit alles in Marokko, ook tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg alle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen". [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]"

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

12.

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij dus geregulariseerd dient te worden..

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar álle elementen in het dossier van verzoeker. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoeker onontvankelijk, dan wel ongegrond is. Verwerende partij neemt daarenboven een hypothese aan door te stellen dat het 'weinig waarschijnlijk lijkt' dat verzoeker niets of niemand meer heeft in Marokko. Verwerende partij verwijst hiervoor naar een huwelijk in Marokko en daaropvolgende visumaanvraag, doch geeft dan wel toe dat deze werden geweigerd! Verzoeker leeft evenwel al jaren gescheiden van deze vrouw.

13.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen. Verzoeker is dus van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen, die dan ook nog eens op geen éneke manier wordt gemotiveerd!

Hij verblijft reeds meer dan 20 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Hij heeft hier immers een familieleven alsook een privéleven opgebouwd + hij geniet hier de zorgen en inkomsten die hij nodig heeft in het licht van zijn medische conditie! In Marokko heeft hij dit alles niet. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit bij het nemen bij beide bestreden beslissingen.

Bovendien wordt het bevel om het grondgebied te verlaten gewoonweg NIET gemotiveerd!

Verzoeker is met andere woorden van mening dat beide beslissingen op een onredelijke en onzorgvuldige wijze werden genomen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het eerste middel brengt de verzoeker een theoretisch betoog naar voor over het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoeker laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissingen geschonden acht. Het eerste middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

2.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland, in dit geval Marokko. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Daarnaast is ook de tweede bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker "*niet in het bezit (is) van een geldig visum*". Het is niet omdat deze motivering kort is dat de tweede bestreden beslissing niet in feite gemotiveerd zou zijn.

De verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing een standaardmotivering hanteert waarbij niet wordt ingegaan op zijn leven hier gedurende twintig jaar en het gebrek aan dit element in het land van herkomst door de jarenlange afwezigheid. De verzoeker stelt dat de verweerder zich beperkt tot het opsommen van alle elementen die de verzoeker heeft aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. De verzoeker meent dat hij uit de eerste bestreden beslissing onvoldoende kan afleiden waarom zijn langdurig verblijf met respect voor de Belgische waarden en normen, zijn concrete omstandigheden in het licht van zijn medische toestand en de zorg die hij hier geniet en het totale gebrek aan dit alles in Marokko de aanvraag in België niet verantwoordt.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk, en op uitvoerige wijze, ingaat op de voormelde elementen die de verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald. De gemachtigde heeft zich hierbij niet beperkt tot een loutere opsomming van deze elementen.

Zo wordt in de eerste bestreden beslissing in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 06.01.2000 te België in het huwelijk treedt met een Belgische onderdane. Op 07.02.2000 dient betrokkene een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn echtgenote. Deze aanvraag wordt echter geweigerd. Betrokkene keert terug naar Marokko en dient daar een visumaanvraag type D in op 27.09.2000. Deze visumaanvraag wordt goedgekeurd op 04.08.2000 waarop betrokkene terug naar België komt. Op 27.02.2001 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 11.10.2007 vervangen wordt door een C-kaart. Echter, op 11.04.2008 wordt dit huwelijk door de Rechtbank van Eerste Aanleg vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis wordt bevestigd door het Hof van Beroep op 24.06.2009. Op 07.07.2009 wordt het verblijfsrecht van betrokkene dan ook ingetrokken en betekent hij een bevel om het grondgebied te verlaten op 03.09.2009. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk dus ten onrechte een verblijfsvoordeel gehad van meer dan acht jaar. Op 05.10.2009 dient betrokkene een eerste aanvraag 9bis in die ongegrond wordt afgesloten op 13.01.2012 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 24.04.2012. Op 28.11.2013 dient betrokkene een aanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze aanvraag resulteert op 10.07.2014 in een tijdelijke verblijfsmachtiging en betrokkene wordt op 04.10.2014 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 23.09.2015. De verlenging van deze A-kaart wordt echter op 14.09.2015 geweigerd door de dienst 9ter, weigering die gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.10.2015. Op 22.02.2018 dient betrokkene opnieuw een aanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze aanvraag resulteert opnieuw in een tijdelijke verblijfsmachtiging bij beslissing dd. 13.05.2016 en betrokkene wordt op 03.07.2019 opnieuw in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 04.06.2020. De verlenging van deze A-kaart wordt echter op 04.05.2020 geweigerd door de dienst 9ter en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten,

hem betekend op 08.06.2020. Op 11.03.2021 dient betrokkene voor de derde maal een aanvraag 9ter in. Deze aanvraag wordt echter negatief afgesloten op 24.03.2021 en ging eveneens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.04.2021.”

En

“Betrokkene beroept zich op zijn lange grotendeels legale verblijf van meer dan twintig jaar. Echter, we merken op dat betrokkene een onterecht verblijfsvoordeel van meer dan acht jaar genoten heeft op basis van een schijnhuwelijk. De vaststelling van het frauduleus handelen volstaat om de aanvraag te weigeren op basis van het principe “*fraus omnia corrumpit*”. Na de intrekking van zijn verblijfsrecht koos betrokkene er voor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 03.09.2009 en verbleef hij illegaal in België tot hij op 17.01.2014 in het bezit gesteld werd van attest van immatriculatie in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake zijn aanvraag 9ter. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende namelijk herhaaldelijk bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 03.09.2009, op 24.04.2012, op 08.10.2015, op 08.06.2020 en op 12.04.2021. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).”

En

“Betrokkene beroept zich op zijn aanhoudende medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Hij haalt aan dat hij in behandeling is en medicijnen dient te nemen en dat er een levenslange follow-up noodzakelijk is omwille van een hoog risico op recidive. Een goede opvolging door de behandelende en vertrouwde artsen en specialisten zou absoluut noodzakelijk zijn om een menswaardig leven te kunnen leiden. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest dd. 02.02.2021 van dr. B. (...) en een consultatieverslag dd. 13.01.2021 van dr. B. (...). Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de hier ingeroepen medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst 9ter en niet werd weerhouden. Op 04.05.2020 nam de dienst 9ter een beslissing tot weigering van de verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging om medische redenen. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24.11.2020. Zijn laatste aanvraag 9ter ingediend op 11.03.2021 werd onontvankelijk afgesloten omwille van een herhaling van elementen. Ook deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De nodige zorgen en behandelingen voor de door betrokkene ingeroepen medische problematiek zijn aldus beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. De bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde stukken werden tevens voorgelegd bij deze laatste aanvraag 9ter. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Bovendien merken we op dat het administratief dossier geen nieuwe medische attesten meer bevat na de betekening van zijn laatste beslissing 9ter. Evenmin blijkt uit de voorgelegde attesten dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Het betoog van de verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag. De verzoeker toont niet aan waarom deze motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Waar de verzoeker citeert uit een niet nader benoemd arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben. Bovendien toont de verzoeker niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Het geciteerde arrest heeft

overigens betrekking op een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Aangezien thans een onontvankelijkheidsbeslissing voorligt, kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar dit arrest.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen bepaalde motieven van de bestreden beslissingen, betreft zijn kritiek de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”*

strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

2.1.2.4. De verzoeker betoogt dat hij in 2000 naar België kwam en hier reeds meer dan 20 jaar heeft verbleven. De verzoeker benadrukt dat hij meermaals verblijfskaarten op basis van zijn huwelijk en zijn ziekte kreeg, zodat hij hier grotendeels op legale wijze heeft verbleven. De verzoeker geeft aan te lijden aan myeloïde leukemie en thans in een derde complete remissie te zijn. Hij neemt als medicatie nog pantopzanol, paracetamol en deanxit. De verzoeker geeft mee dat hij van 6 juni 2019 tot 1 juli 2019 gehospitaliseerd werd voor een allogene stamceltransplantatie. Een levenslange follow-up is nodig omdat er een hoog risico bestaat op een recidief acute myeloïde leukemie. Indien de behandeling zou worden stopgezet is er een hoge kans op overlijden, een goede opvolging door de behandelende en vertrouwde artsen is noodzakelijk. De verzoeker geeft verder mee dat hij een nieuwe medische regularisatieaanvraag heeft ingediend. De verzoeker benadrukt nog dat hij een nieuw gezinsleven heeft opgebouwd met zijn broers en zus zodat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoeker stelt dat zijn belangrijkste gezinsleden op legale wijze in België verblijven.

De Raad stelt vast dat dit betoog onder punt 6. (p. 5) een letterlijke herneming betreft van hetgeen de verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald. Door enkel te herhalen wat reeds in de aanvraag werd gesteld, toont de verzoeker geen motiveringsgebrek aan en toont hij evenmin aan dat de gemachtigde zijn aanvraag ter zake niet op een zorgvuldige en redelijke wijze in acht heeft genomen.

2.1.2.5. De verzoeker gaat in op het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zijn huwelijk, dat als een schijnhuwelijk werd bestempeld. Hij benadrukt dat hij niet strafrechtelijk werd veroordeeld en stelt dat het iets van jaren geleden betreft waar hij spijt van heeft. De verzoeker meent dat het onredelijk is dat dit hem nog steeds wordt tegengeworpen. De verzoeker betoogt dat hij ook zonder

dit huwelijk een heel leven voor zichzelf in België heeft uitgebouwd, dat hij een blanco strafblad heeft, dat hij steeds zijn belastingen heeft betaald tijdens de periodes waarin hij kon werken, dat hij Nederlandse lessen volgde, dat hij een vaste bron van inkomsten heeft en niet ten laste viel van het ocmw, dat hij aangesloten is bij de mutualiteit en dat hij een rijbewijs heeft.

Met zijn betoog onder punt 7 viseert de verzoeker volgende motieven van de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op zijn lange grotendeels legale verblijf van meer dan twintig jaar. Echter, we merken op dat betrokkene een onterecht verblijfsvoordeel van meer dan acht jaar genoten heeft op basis van een schijnhuwelijk. De vaststelling van het frauduleus handelen volstaat om de aanvraag te weigeren op basis van het principe “fraus omnia corrumpit”. Na de intrekking van zijn verblijfsrecht koos betrokkene er voor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 03.09.2009 en verbleef hij illegaal in België tot hij op 17.01.2014 in het bezit gesteld werd van attest van immatriculatie in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake zijn aanvraag 9ter. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende namelijk herhaaldelijk bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 03.09.2009, op 24.04.2012, op 08.10.2015, op 08.06.2020 en op 12.04.2021. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).”

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij argumenteert dat het niet redelijk is te verwijzen naar het schijnhuwelijk van jaren geleden. Immers heeft de verzoeker, zoals hij thans herhaalt in punt 6. van zijn verzoekschrift, in zijn machtigingsaanvraag van 10 maart 2021 zelf als buitengewone omstandigheid gewezen op de verblijfskaarten die hij in het verleden heeft verkregen op grond van dit huwelijk. De verzoeker betwist op geen enkele wijze dat dit huwelijk door de bevoegde burgerlijke rechter nietig werd verklaard omdat het een schijnhuwelijk betrof. Hij toont derhalve niet aan dat de verweerder op onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoeker bedrog heeft gepleegd (*fraus*) en dat hij ten onrechte gedurende acht jaar een verblijfsrechtelijk voordeel heeft genoten. Aangezien de verzoeker in zijn aanvraag de verblijfskaarten op grond van dit huwelijk heeft aangemerkt als buitengewone omstandigheid zonder hierbij echter te vermelden dat het huwelijk werd nietig verklaard, komt het in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zeker niet onredelijk voor van de gemachtigde om dit deels legale verblijf niet te aanvaarden omdat het ten onrechte en op grond van bedrog werd verkregen.

Bovendien blijkt niet dat de gemachtigde op overdreven wijze heeft gefocust op het schijnhuwelijk. Hoewel de gemachtigde heeft gesteld dat de vaststelling van het frauduleus handelen (het schijnhuwelijk) volstaat om de aanvraag te weigeren op basis van het principe “*fraus omnia corrumpit*”, blijkt immers dat er wel degelijk nog bijkomend wordt gemotiveerd waarom verzoekers lang verblijf in België (deels legaal ten gevolge de machtiging tot tijdelijk verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) niet als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Met name werd tevens geduid dat de verzoeker meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd (bevelen afgeleverd op 03.09.2009, op 24.04.2012, op 08.10.2015, op 08.06.2020 en op 12.04.2021), en dat hij dus wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf. Anderzijds heeft de gemachtigde het volgende gesteld omtrent het lang verblijf en de integratie: “*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2000 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan twintig jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke integratie, dat hij Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij de samenleving zou respecteren, dat hij nooit steun van het OCMW ontvangen zou hebben, dat hij over een rijbewijs zou beschikken, dat hij aangesloten zou zijn bij de mutualiteit, dat hij zich hier voor de volle 100% geïntegreerd zou hebben, dat hij hier een vast inkomen zou hebben onder de vorm van ziekteuitkeringen, dat hij een attest voorlegt van gevolgde Nederlandse taallessen evenals zijn aanslagbiljetten van de personenbelasting voor de aanslagjaren 2019 en 2020, een schrijven van een sociale woningmaatschappij inzake zijn huishuur voor 2021 en twee uitkeringsattesten dd. 23.06.2020 en dd. 18.06.2015) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De stelling van de gemachtigde dat de lange duur van het verblijf van de verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de lange duur van zijn verblijf in België het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet foutief of kennelijk onredelijk is.

2.1.2.6. In een volgend middelonderdeel betoogt de verzoeker dat zijn medische situatie moet worden beoordeeld in het kader van een 9bis-aanvraag en dat er niet louter kan worden gemotiveerd dat deze medische elementen niet worden aanvaard in het kader van een 9ter-aanvraag. De verzoeker benadrukt dat hij vanuit zijn medische situatie nood heeft aan een stabiel leven, met de hulp van zijn familie en met een stabiel inkomen en dat hij dit niet heeft in Marokko. Zonder inkomsten en mutualiteit zal hij naar eigen zeggen verstoten worden van de medische zorgen die hij nodig heeft. De verzoeker geeft aan dat het geweten is dat regularisatieprocedures vanuit het buitenland bijzonder lang duren. Hij stelt voorts dat hij geen familie meer heeft in Marokko, dat zijn beide ouders overleden zijn, en dat er niemand daar bereid is om hem te helpen. De verzoeker meent dat de stelling dat zijn zus in Marokko zou kunnen fungeren als donor, een hypothetische en onrealistische stelling is van de verweerder. De verzoeker brengt hiertegen in dat zijn zus met haar gezin in België woont en er niet van haar kan worden verwacht dat zij haar leven zou riskeren door in een Marokkaans ziekenhuis als donor op te treden.

De verzoeker viseert de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op zijn aanhoudende medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Hij haalt aan dat hij in behandeling is en medicijnen dient te nemen en dat er een levenslange follow-up noodzakelijk is omwille van een hoog risico op recidive. Een goede opvolging door de behandelende en vertrouwde artsen en specialisten zou absoluut noodzakelijk zijn om een menswaardig leven te kunnen leiden. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest dd. 02.02.2021 van dr. B. (...) en een consultatieverslag dd. 13.01.2021 van dr. B. (...). Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de hier ingeroepen medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst 9ter en niet werd weerhouden. Op 04.05.2020 nam de dienst 9ter een beslissing tot weigering van de verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging om medische redenen. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24.11.2020. Zijn laatste aanvraag 9ter ingediend op 11.03.2021 werd onontvankelijk afgesloten omwille van een herhaling van elementen. Ook deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De nodige zorgen en behandelingen voor de door betrokkene ingeroepen medische problematiek zijn aldus beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. De bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde stukken werden tevens voorgelegd bij deze laatste aanvraag 9ter. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Bovendien merken we op dat het administratief dossier geen nieuwe medische attesten meer bevat na de betekening van zijn laatste beslissing 9ter. Evenmin blijkt uit de voorgelegde attesten dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoeker betwist niet dat: *“uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de hier ingeroepen medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst 9ter en niet werd weerhouden. Op 04.05.2020 nam de dienst 9ter een beslissing tot weigering van de verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging om medische redenen. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het*

grondgebied te verlaten en werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24.11.2020. Zijn laatste aanvraag 9ter ingediend op 11.03.2021 werd onontvankelijk afgesloten omwille van een herhaling van elementen.”

De verzoeker betwist evenmin dat de bij de thans voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorgelegde stukken omtrent zijn gezondheidstoestand tevens werden voorgelegd bij zijn laatste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard.

De gemachtigde maakt zodoende terecht toepassing van artikel 9bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

De gemachtigde beschikt ter zake niet over enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 9bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet houdt immers een gebonden bevoegdheid in om de elementen die reeds werden ingeroepen in een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden. Verzoekers kritiek is dan ook niet dienstig. Minstens betreft het wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Tevens wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene wijst er wel op dat zijn zus een donor was inzake zijn medische problematiek in 2019 maar uit de voorgelegde medische stukken blijkt niet dat dat er op heden nog nood is aan een donor. Dit element vormt dan ook geen bijkomend element van afhankelijkheid. Volledigheidshalve merken we op dat zijn zus ook in Marokko kan optreden als donor voor betrokkene indien nodig, zij beschikt net als betrokkene over de Marokkaanse nationaliteit.”

De verzoeker betwist niet dat: *“uit de voorgelegde medische stukken (...) niet (blijkt) dat dat er op heden nog nood is aan een donor”*. Het betoog van de verzoeker dat zijn zus niet als donor in Marokko wenst op te treden, is gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing en is derhalve niet-ontvankelijk.

De verzoeker geeft mee dat zijn familieleden hem helpen bij zijn ziekte. Hij concretiseert dit evenwel niet. Uit de beslissing van de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van 4 mei 2020 houdende de niet verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en het bijhorende advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 april 2020, blijkt voorts dat de verzoeker geen nood meer heeft aan mantelzorg. Bij arrest met nummer 244 730 van 24 november 2020 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, blijkt bovendien niet dat de verzoeker bij de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden in de machtigingsaanvraag van 10 maart 2021 erop heeft gewezen dat de medische documenten tevens werden neergelegd om aan te tonen dat de verzoeker nood heeft aan een stabiel leven in België met de hulp van zijn familie en met een stabiel inkomen wat hij niet heeft in Marokko. Aangezien de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden bij de aanvrager en dus bij de verzoeker ligt, kan het de verweerder niet worden aangewreven enkel rekening te hebben gehouden met de elementen die duidelijk in de aanvraag werden naar voor geschoven als zijnde een beletsel om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. De verzoeker heeft in zijn aanvraag (zie ook p.6 van het voorliggende verzoekschrift) enkel gewezen op zijn medische aandoening (acute myeloïde leukemie in remissie), de medicamenteuze behandeling, zijn hospitalisatie voor stamceltransplantatie in 2019, de levenslange follow-up die worden geattesteerd en de hoge kans op overlijden bij stopzetting van de behandeling. De verzoeker brengt zijn medische toestand in zijn aanvraag echter niet in verband met de thans in het verzoekschrift vermelde (familiale) elementen. De gemachtigde diende de voorgelegde medische elementen dan ook niet in een ruimere context te plaatsen dan deze waar de verzoeker in zijn aanvraag daadwerkelijk op heeft gewezen.

De verzoeker meent tevens dat de gemachtigde een onzorgvuldigheid begaat door zijn familieleven niet te weerhouden *“louter op basis van de rechtspraak waarin wordt geoordeeld dat de relatie tussen*

volwassen broers/zussen niet valt onder een beschermenswaardige band in de zin van artikel 8 EVRM". De verzoeker poneert dat dit voor hem wel het geval is, daar het om meer gaat dan louter zijn broer(s) en zus, met name omdat deze hem ook bijstaan en helpen inzake zijn medische problematiek hetgeen zou moeten blijken uit de stukken 8 en 9 die bij het verzoekschrift zijn gevoegd.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de stukken 8 en 9 uit de inventaris van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, enkel kopieën betreffen van identiteitsbewijzen. Hiermee wordt derhalve niet aangetoond dat de desbetreffende personen de verzoeker bijstand verlenen inzake zijn gezondheidsproblemen. Bovendien vermeldt het medisch attest van 2 februari 2021 dat de verzoeker bijbrengt (stuk 10, inventaris verzoekschrift), geenszins dat er mantelzorg vereist is, laat staan dat deze mantelzorg zou moeten worden geboden door verzoekers broers en/of zus. Op de vraag of er specifieke noden zijn in verband met de medische opvolging en of mantelzorg medisch vereist is, heeft de behandelende arts enkel geantwoord dat er een tolk nodig is gelet op de taalbarrière. De verzoeker heeft zijn bewering dan ook niet gestaafd.

Voorts heeft de verzoeker, zoals hoger reeds werd gesteld, in zijn aanvraag niet naar voor gebracht dat de medische bijstand door zijn broers en zus een buitengewone omstandigheid zou vormen die zou beletten dat hij tijdelijk terugkeert om vanuit het buitenland de aanvraag in te dienen. De Raad herhaalt dat de gemachtigde bij het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel moet onderzoeken of de elementen die daadwerkelijk in de aanvraag worden benoemd al dan niet als een buitengewone omstandigheid kwalificeren. De bewijslast berust bij de verzoeker. Bijgevolg kan de verzoeker in het kader van het voorliggende annulatieberoep niet dienstig voorhouden dat dit element wel als een buitengewone omstandigheid moet worden beschouwd. De Raad kan zich hierover niet uitspreken.

Bovendien blijkt evenmin dat de familiebanden tussen de verzoeker en zijn broers en zus "louter" als buitengewone omstandigheid zouden zijn afgewezen op grond van rechtspraak dat de relatie tussen broers en zussen niet valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker gaat met name voorbij aan de volgende motieven:

"Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn gezinsleven met zijn in België verblijvende broers en zus. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn zus en twee broers. Echter, betrokkene woont niet samen met één van deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden aangetoond. De band tussen meerderjarige broers en zussen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden geen bewijzen voorgelegd van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene wijst er wel op dat zijn zus een donor was inzake zijn medische problematiek in 2019 maar uit de voorgelegde medische stukken blijkt niet dat dat er op heden nog nood is aan een donor. Dit element vormt dan ook geen bijkomend element van afhankelijkheid. Volledigheidshalve merken we op dat zijn zus ook in Marokko kan optreden als donor voor betrokkene indien nodig, zij beschikt net als betrokkene over de Marokkaanse nationaliteit. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder enig in de aanvraag voorgelegd gegeven zou hebben miskend door te oordelen dat de verzoeker niet met één van de genoemde familieleden samenwoont waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel en dat er evenmin bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden worden aangetoond. De niet-gestaafde bewering omtrent de medische bijstand door verzoekers broers en zus en de eigen aanneming van de verzoeker dat hierdoor zelfs een tijdelijke scheiding onmogelijk zou zijn, volstaat voorts niet om aan te tonen dat de gemachtigde op onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.1.2.7. De verzoeker betoogt thans tevens dat hij in Marokko niemand heeft om hem te helpen. De verzoeker meent dat in de bestreden beslissing een hypothese wordt aangenomen door te stellen dat het weinig waarschijnlijk lijkt dat hij niets of niemand meer heeft in Marokko. De verzoeker stelt vast dat de verweerder hiervoor verwijst naar een huwelijk in Marokko en de daaropvolgende visumaanvraag, doch de verweerder geeft dan wel toe dat deze werden geweigerd. De verzoeker benadrukt dat hij al jaren gescheiden leeft van deze vrouw.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele binding of relatie meer zou hebben met zijn land van herkomst sinds zijn vertrek vele jaren geleden. Het zou voor hem onmogelijk zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden, gezien zijn lange afwezigheid. Hij wijst erop dat hij in Marokko niet zou kunnen terugvallen op familie of vrienden. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in 2006 terugkeerde naar Marokko om er te huwen. Zijn echtgenote, betrokkene is volgens de informatie beschikbaar in zijn rijksregister nog steeds gehuwd, verblijft nog steeds in Marokko. Zij diende zowel op 15.01.2007 als op 12.01.2015 een visumaanvraag type D in teneinde betrokkene in België te vervoegen. Beide aanvragen werden echter geweigerd. Dit wijst niet op een situatie waarin betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang

verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Deze motieven moeten in hun geheel worden gelezen. Met name werd op de argumentatie in de aanvraag dat de verzoeker aanhaalde dat hij in Marokko niet zou kunnen terugvallen op familie of vrienden, geantwoord dat de verzoeker dit niet aannemelijk maakt. De gemachtigde wijst erop dat de verzoeker in 2006 terugkeerde naar Marokko om te huwen, dat hij blijkens het rijksregister nog steeds gehuwd is, dat zijn echtgenote in 2007 en in 2015 een visumaanvraag indiende, dat deze visumaanvragen telkens werden geweigerd en dat dit niet wijst op een situatie waarbij de verzoeker geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Daarnaast wijst de gemachtigde erop dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn machtigingsaanvraag. De verzoeker verbleef immers ruim 31 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kan deze motivering niet als een loutere hypothese worden aangemerkt. De gemachtigde heeft integendeel concreet vastgesteld dat de verzoeker blijkens het rijksregister nog steeds gehuwd is met zijn Marokkaanse echtgenote, en dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niemand meer heeft in Marokko om op terug te vallen. Mede gelet op het feit dat de bewijslast ter zake op de verzoeker rust, kunnen deze vaststellingen volstaan om de in de aanvraag naar voor gebrachte loutere bewering niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

2.1.2.8. De verzoeker benadrukt daarnaast nog dat hij volledig geïntegreerd is, dat hij hier Nederlandse lessen volgde, dat hij een vast inkomen door een ziekte-uitkering heeft, dat hij nooit een beroep deed op het ocmw, dat hij nooit in aanraking kwam met politie of gerecht, dat hij hier een ziektekostenverzekering heeft wat hij niet geniet in Marokko, dat hij hier een rijbewijs heeft en dat hij steeds correct belastingen betaalde tijdens de periodes dat hij nog mocht werken.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2000 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan twintig jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke integratie, dat hij Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij de samenleving zou respecteren, dat hij nooit steun van het OCMW ontvangen zou hebben, dat hij over een rijbewijs zou beschikken, dat hij aangesloten zou zijn bij de mutualiteit, dat hij zich hier voor de volle 100% geïntegreerd zou hebben, dat hij hier een vast inkomen zou hebben onder de vorm van ziekteuitkeringen, dat hij een attest voorlegt van gevolgde Nederlandse taallessen evenals zijn aanslagbiljetten van de personenbelasting voor de aanslagjaren 2019 en 2020, een schrijven van een sociale woningmaatschappij inzake zijn huishuur voor 2021 en twee uitkeringsattesten dd. 23.06.2020 en dd. 18.06.2015) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De stelling van de gemachtigde dat de elementen met betrekking tot het lang verblijf en de integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Zoals hoger reeds werd vermeld, stelde dit rechtscollege immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De loutere eigen overtuiging van de verzoeker dat hij onmogelijk naar Marokko kan terugkeren omdat hij geen enkele kans maakt op een

menswaardig leven omringd door zijn familie, volstaat niet om aan te tonen dat de gemachtigde niet naar recht en rede kon besluiten dat de elementen van integratie en lang verblijf in België niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag niet in het buitenland wordt ingediend. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet foutief of kennelijk onredelijk is.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert overigens niet dat de banden met België teloorgaan of dat gegevens, die wijzen op een integratie, plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. De verzoeker toont niet aan, het weze herhaald, waarom de elementen van integratie en lang verblijf, in tegenstelling tot wat geoordeeld wordt in de eerste bestreden beslissing, alsnog zouden verantwoorden dat de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Omtrent het langdurige verblijf van de verzoeker in België en de stelling dat hij met zijn land van herkomst geen banden meer heeft, wordt tevens als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele binding of relatie meer zou hebben met zijn land van herkomst sinds zijn vertrek vele jaren geleden. Het zou voor hem onmogelijk zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden, gezien zijn lange afwezigheid. Hij wijst erop dat hij in Marokko niet zou kunnen terugvallen op familie of vrienden. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in 2006 terugkeerde naar Marokko om er te huwen. Zijn echtgenote, betrokkene is volgens de informatie beschikbaar in zijn rijksregister nog steeds gehuwd, verblijft nog steeds in Marokko. Zij diende zowel op 15.01.2007 als op 12.01.2015 een visumaanvraag type D in teneinde betrokkene in België te vervoegen. Beide aanvragen werden echter geweigerd. Dit wijst niet op een situatie waarin betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden gezien zijn lange afwezigheid, merken we op dat betrokkene dit niet aannemelijk maakt. Betrokkene toont niet aan dat hij niet terug in regel kan stellen met de administratieve gebruikelijkheden in zijn land van herkomst. Temeer daar mijnheer in het bezit is van een geldig Marokkaans paspoort, afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten ondanks zijn afwezigheid uit Marokko. Betrokkene toont niet aan dat hij geen officiële inschrijving kan bekomen. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom hij zich niet kan richten tot de Marokkaanse ambassade of het Marokkaanse consulaat te België om via een eenvoudige contact name te informeren naar de nodige uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Door de in de aanvraag aangehaalde elementen louter te herhalen, toont de verzoeker niet aan dat deze beoordeling niet deugdelijk is of dat zij op onzorgvuldige wijze tot stand kwam.

De verzoeker betoogt tevens dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Marokko waar hij geen enkele kans maakt op een menswaardig leven omringd door zijn familie, dat al zijn belangen zich hier situeren en dit

al meer dan 20 jaar zodat zelfs een tijdelijke scheiding voor de verzoeker een schending zou betekenen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Dienaangaande wijst de Raad er nogmaals op dat de verzoeker als aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Aangezien de verzoeker in zijn machtigingsaanvraag van 10 maart 2021 op geen enkele wijze heeft gesteld dat de verplichting om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen hem zou blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en hij zelfs bij zijn uiteenzetting omtrent de buitengewone omstandigheden geen melding maakt van artikel 3 van het EVRM, kan de verzoeker thans niet dienstig aanvoeren dat zelfs een tijdelijke scheiding een schending van artikel 3 van het EVRM zou impliceren. Deze kritiek is een opportuïteitskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

In zoverre de verzoeker stelt dat zelfs een tijdelijke scheiding een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden, volstaat de vaststelling dat de verzoeker in zijn aanvraag niet heeft gewezen op enige medische bijstand door zijn broers en/of zus. De gemachtigde diende hieromtrent dan ook geen afweging door te voeren. Het enkele gegeven dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling in de eerste bestreden akte dat *“de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM”*, volstaat niet om in dit verband een ondeugdelijke motivering of een onzorgvuldige feitenvinding aan te tonen.

In zoverre dat de verzoeker met zijn betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuïteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.1.2.9. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde elementen niet als buitengewone omstandigheden werden aanvaard en dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de geboden motieven niet deugdelijk zouden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoeker in wezen de elementen uit de aanvraag herhaalt en telkenmale herformuleert en in een andere context plaats, wat niet van aard is om de pertinente motieven uit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Evenmin toont de verzoeker aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen of dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de voorgelegde elementen. De verzoeker heeft ook geen elementen geduid die in de aanvraag op duidelijke wijze naar voor werden gebracht en waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar de verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuïteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De uiteenzetting van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Met zijn betoog maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde in de aanvraag ontwikkelde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Aangezien niet werd aangetoond dat de eerste bestreden beslissing steunt op een ondeugdelijke of onzorgvuldige besluitvorming door het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet te aanvaarden, kan de verzoeker evenmin dienstig aanvoeren dat het

bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk en onterecht is doordat de regularisatieaanvraag ten gronde diende te worden behandeld. Door louter voor te houden dat het bevel onredelijk en onterecht is, maakt de verzoeker dit niet concreet aannemelijk. Voorts werden de beide bestreden beslissingen op dezelfde datum getroffen, zodat meteen blijkt dat er op het moment van de afgifte van het bestreden bevel reeds rekening werd gehouden met de door de verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden naar voor geschoven elementen en dat er concreet werd afgetoetst of deze omstandigheden al dan niet verhinderen dat de verzoeker terugkeert teneinde vanuit het buitenland een aanvraag in te dienen.

Ook ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt derhalve geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker recht op verblijf:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

2.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten bijgevolg nagaan of een beslissing m.b.t. verblijfsrecht het recht op gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging (de zogenaamde “fair balance-toets”) maken. Het betreft een afweging tussen het belang van de staat om de immigratie te controleren enerzijds en anderzijds het belang van de betrokken vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Het EHRM herhaalt in haar vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om aldus de gezinshereniging op het grondgebied toe te staan.

Evenwel kunnen er soms positieve verplichting bestaan voor een staat om toch een toelating tot verblijf te verlenen om op deze manier het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet dergelijke positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt, en anderzijds van het algemeen belang van die staat.

Bij de belangenafweging moet er onder andere rekening gehouden worden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;

- De omvang van de banden in de staat;

- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;

- De vraag of de vreemdeling wist, op het ogenblik dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf;

- ...

Uit voornoemd arrest volgt dat de staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de verzoeker zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moeten maken.

Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, waaruit duidelijk blijkt dat hij dit alles zelfs niet ‘tijdelijk’ achterlaten, gelet op de levensnoodzakelijkheid ervan! Al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat, al zeker niet gelet op het feit dat regularisatieaanvragen zéér lang duren!”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich beperkt tot een rechtstheoretische toelichting omtrent de verplichtingen die op het bestuur rusten in het kader van de bescherming van het recht op een gezinsleven. De verzoeker verwijst naar rechtspraak waaruit hij afleidt dat de staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin het gezinsleven wordt ingeroepen, een grondige belangenafweging moeten maken.

De verzoeker brengt in zijn tweede middel echter niets concreets in tegen de in de eerste bestreden beslissing vervatte motieven die wel degelijk doen blijken van een belangenafweging in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft verworven en zijn zus en zijn andere broer legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn gezinsleven met zijn in België verblijvende broers en zus. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn zus en twee broers. Echter, betrokkene woont niet samen met één van deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden aangetoond. De band tussen meerderjarige broers en zussen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden geen bewijzen voorgelegd van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene wijst er wel op dat zijn zus een donor was inzake zijn medische problematiek in 2019 maar uit de voorgelegde medische stukken blijkt niet dat dat er op heden nog nood

is aan een donor. Dit element vormt dan ook geen bijkomend element van afhankelijkheid. Volledigheidshalve merken we op dat zijn zus ook in Marokko kan optreden als donor voor betrokkene indien nodig, zij beschikt net als betrokkene over de Marokkaanse nationaliteit. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De verzoeker brengt enkel vaagweg het volgende naar voor: "Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, waaruit duidelijk blijkt dat hij dit alles zelfs niet 'tijdelijk' achterlaten, gelet op de levensnoodzakelijkheid ervan! Al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat, al zeker niet gelet op het feit dat regularisatieaanvragen zéér lang duren!"

De loutere verwijzing naar "hetgeen hierboven werd gesteld", kan niet overtuigen. Het eerste middel werd immers ongegrond bevonden. De Raad kan bovendien uit de onbegrijpelijke en slordige zinsconstructie dat hieruit "duidelijk blijkt dat hij dit alles zelfs niet 'tijdelijk' achterlaten, gelet op de levensnoodzakelijkheid ervan!" niet achterhalen hoe de verzoeker meent dat de door de verweerder doorgevoerde belangenafweging te kort zou schieten. Over welke levensnoodzakelijkheid gaat het? En wat kan de verzoeker precies niet tijdelijk achterlaten? De verzoeker laat na om dit concreet te duiden en het is niet aan de Raad om te gissen wat de verzoeker precies bedoelt. De verzoeker moet zijn grief inzake artikel 8 EVRM zelf concreet toelichten, wat hij *in casu* nalaat te doen.

Bovendien wordt erop gewezen dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De thans opgelegde terugkeer is niet definitief en deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet. De blote bewering van de verzoeker dat regularisatieaanvragen zeer lang duren, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad stelt tevens vast dat de verzoeker met zijn blote en niet concreet toegelichte betoog dat "al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat" niet concreet aannemelijk maakt dat hij in België een gezinsleven heeft opgebouwd dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming en dat hij hiermee evenmin aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de

passende aanvraag (cf. artikel 9 van de Vreemdelingenwet) in te dienen, het voorgehouden gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE